

det i visse Tilfælde til Ministeren at besætte det ene Embede. For øvrigt er der, som det ærede Medlem oplyste, en Ventil, som selvfølgelig vil blive brugt overordentlig liberalt af enhver Kultusminister. Dernæst maa jeg maaske sige, at jeg i Overensstemmelse med, hvad jeg sagde, da denne Sag sidst var til Behandling her i Tinget, naturligvis maa beklage, at man i den Erklæring, som de valgte Menighedsraadsmedlemmer skulle afgive, har føjet Ordene „evangelisk-luthersk“ ind. Det er ikke af Realitetsgrunde; jeg mener, at reelt set er det aldeles ligegyldigt, enten disse Ord staa der eller ikke staa der. Selv om der kun staa: den danske Folkekirke, vide vi alle, at den danske Folkekirke i Henhold til Grundlovens § 3 er evangelisk-luthersk. Jeg kan derfor ogsaa meget godt stemme for Lovforslaget med denne Tilføjelse. Naar jeg helst havde set, at den ikke var kommen ind, er det, fordi der findes i vort Land en Del uklare Mennesker — og de findes desværre ogsaa her i Salen, derfor har det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds (Svendsen) fornylig leveret Bevis — som mener, at der i Ordene „evangelisk-luthersk“ skal ligge en Mening, hvorefter de ville kunne bruge Tilføjelsen til at udrense af de folkekirkelige Embeder rationaliserende Præster. I Pressen repræsenteres denne Opfattelse af „Kristeligt Dagblad“. Det forbyr mig for øvrigt, at det ærede Medlem for Vejle Amts 6te Valgkreds (Bramsen) har en helt anden Mening end „Kristeligt Dagblad“ i den Henseende, idet han endog hævder, at vi staa overfor bekendelsesløse Menighedsraad, medens „Kristeligt Dagblad“ lægger i høj Grad Vægt paa det evangelisk-lutherske og udtaler, at herefter maa al Tale om den taalsomme Folkekirke forstumme, saa dette Udtryk alene maa være tilstrækkeligt til, at Tilhængerne af denne maa være Modstandere af Menighedsraadslovforslaget med denne Tilføjelse. Jeg ønsker overfor dette at fremhæve, at som det evangelisk-lutherske i over et halvt Aarhundrede har tilladt den taalsomme Folkekirke, saa den højtærede Kultusminister med fuld Ret kalder den taalsomme Folkekirke den historiske Folkekirke i Danmark, vil det samme selvfølgelig ogsaa være Tilfældet i Fremtiden. De to Retninger indenfor vor Folkekirke, de rationaliserende og de gammeldags troende, om jeg maa kalde dem saadan, staa i Virkeligheden i vor Folkekirke med samme økonomiske og historiske Ret. Lad os, der ere Modstan-

dere af Rationalismen, huske, at vi maa kun føre Kampen mod Rationalismen med aandelige Vaaben, og lad saa Sognemenighederne være paa deres Post og vælg deres Præster, som det nu passer dem, og selvfølgelig maa de ogsaa snarest muligt faa en afgørende Indflydelse paa Præsternes Afskedigelse, en langt mere vidtgaaende Ret end de Paragraffer, som nu ere gaaede ud af Menighedsraadslovforslaget, gav, for de gav i Virkeligheden efter min Mening ingen Ret.

For øvrigt er det mig en Glæde, at Socialdemokraterne denne Gang kunne give Menighedsraadslovforslaget deres Stemmer. Jeg tror, det har ikke ringe kirkelig Betydning, at de kunne gøre det, navnlig fordi deres talrige Meningsfæller i de store Byer derfor ville modtage Menighedsraadene med Tillid og, det haaber jeg, i meget stort Tal lade sig indtegne paa de kirkelige Valgsteder og gøre deres Indsats i den folkekirkelige Udvikling her i Landet. Jeg haaber, at der maa være et godt Forhold mellem den danske Folkekirke og den store Arbejderbefolkning i vort Land, og derfor glæder jeg mig meget over, at Socialdemokraterne denne Gang give Lovforslaget deres Stemmer.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Appel): Jeg vil først takke Udvalgsflertallet for dets Indstilling. Vi staa nu forhaabentlig ved Afslutningen af de mange Forhandlinger, der gennem de sidste Rigsdagssamlinger have været førte Folkekirken vedrørende, og jeg har den Overbevisning, at den Form, Lovforslaget vil faa ved Flertallets Indstilling, som jeg helt ud kan tiltræde, vil betyde, at denne kirkelige Lovgivning ikke indslaaer nye Spor for vor Folkekirke, men kan betegnes saadan, at den gode Udvikling, der har været den raadende og bærende i vor Folkekirke, giver den Plads for ogsaa i den Tid, der kommer. Det maa, som det saa ofte er sagt, naar Talen er om Lovgivningsarbejder, navnlig paa aandelige Omraader, være Hovedsagen, at man ikke ved Lovgivningsmagten kunstigt presser noget frem eller kunstigt angiver nye Retninger, men at man skaffer Livet og dets Kræfter Plads og Ret til at røre sig, saa at den sunde og sande Udvikling kan komme i Stand. Det, tror jeg, vil blive Tilfældet med Menighedsraadsloven i den Form, som den nu har faaet efter Flertallets Indstilling.

Jeg antager at være i Overensstemmelse med det høje Ting, naar jeg ikke